

A FOST ODATĂ ca niciodată, că de n-ar fi... v-ați plictisi, nu-i așa? Ei bine, au fost doi copii, doi frați gemeni, Alex și Ana. Foarte veseli și plini de viață. Toate încurcăturile au început chiar de... ziua lor. Împlineau patru ani.

– Acum o să suflăm în lumânări și o să ne punem o dorință, nu-i așa, Ana?

– Da, Alex, ne punem dorința aia de care am tot vorbit, șopti fetița privind-u-i misterios pe fratele ei geamăn.

A, dar staați așal! Voi nici nu știți cum arată Somnul. Cum vi-l imaginați? Credeți că-i ca o boare, diafan, cu aripi de îngerăș? Cu asta v-au împuiat capul mamele voastre? Ei bine, nul Somnul este mare, rotund și gras. Este moale cum e coca de cozonac. Are un cap oval cu doi ochi miici, pieziși de adormiți ce sunt, iar în loc de păr are niște plete din flori de mac, tei și verbină. Când apare, se răspândește un miros dulce de lemn de santal, de dulap umbros cu lenjerie proaspăt călcată. Poartă niște haine făcute din plăpumi și pături, iar în loc de pantofi are două perne cu ciucurași roșii. Cască tot timpul și se vaită de dureri de spate, pentru că trebuie să care într-o mână un picotifon – adică un aparat plin cu cântece de adormit copiii – , iar în alta un teanc de cărți de povești.

– Cred că v-a fugit somnul, zise Maia îngrijorată. Ar trebui să-l aducem cumva înapoi.

– Cine are nevoie de el, Maia? Noi ne simțim perfect. Să rămână acolo unde s-a dus, că nouă ne este foarte bine fără el, răspuse Alex, mușcând din pâinea cu gem.

– Da, e foarte bine. În sfârșit, ne jucăm și noi după bunul nostru plac, adăugă Ana, lingându-și un deget de dulceață. Hai, Alex, la grădiniță! Ne așteaptă toți prietenii noștri.

